

CSONTOS JÁNOS
Zágon/Rodostó

*Úgy ömlik az eső a zágoni égből, mintha száműzött fiát siratná a figyelmetlen Isten,
 a kastélyban fényár, tán fogadás készül, de a kizökkent-kárhozott időn ugyan ki segítsen,
 Zabola felől út sincs igazán, hogy beleélhesd magad szekerező századok hangulatába,
 vergődve idillben és rövgalóban, beszorulsz a Kárpátok jobb-alsó kanyarulatába,
 a szerpentinén, úton Bodzaforduló felé, egy árva autó sem jön majd veled szemben,
 medvével ijesztgető havasok, világvégi viszonylat a mappás tér-kényszerképzetekben,
 úgy ráz a láz a Foksányi-szorosban, s hasztalan ölel keblére a bukaresti vajda,
 s hiába látsz el szinte hazáig, ha másként akarja sorsodat a magasságos Allah,
 már Drinápolynál elillant a remény, akárcsak Kőszeghy Zsuzsi tiszta-szép szerelme,
 polákok, frankok, türkök kavalkádja, s a bekhori tábor, akár egy szátra bomlott elme
 leltározol tobzódó múltakat, s az absztrahált Zágon még ha nem ereszt is,
 vár rád a kozmikus magány, az édes néne fikciója s a legvégén a megváltó pestis,
 mennyivel napfényesebb a villódzó Rodostó, hol török élteti a jó magyar barátot,
 a bujdosó szoborba faragva ígér egy derűsebb, egyistenhitű, eső-nincs világot,
 a székegykapu úgy áll, mint ikonikus gesztus, hogy lehetséges mégis-, csakazértis-béke,
 bár a rommá lett-égett magyar utca többé nem lesz a szabadság végső menedéke,
 a múzeum ura magyarul rendel keserű török kávét, s így is citál mikesi tirádát,
 négyen vagyunk; miért, hogy mégis egyedül hallgatod a Marmar-tenger mormolását?*

Beszédes Kálmán: Pestemalcsi utca 1891. dec. 10.